

DE BEGRAFENISBEDIENAAR

Eenakter

door

OTTO DIJK

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE BEGRAFENISBEDIENAAR** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **OTTO DIJK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1997 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

DE VROUW

DE MAN

DE MINNAAR

DE BEGRAFENISBEDIENAAR

Decor:

Een middenstandshuis. Ruime kamer waarin de gebruikelijke meubels van de progressieve "stijl" van enkele jaren her. Gang, voordeur. Op de gang komt o.a. de deur van de keuken uit.

Huiskamer

VROUW: *(aan de telefoon. Zij luistert. Haar gezicht glanst van vreugde. Er worden prettige dingen tegen haar gezegd, en ook ondeugende)* Oh, liefje... *(zegt ze dan ook, en verder)* Zó wil ik het niet meer, hoor. Ik moet er zeker van zijn, dat ie niet onverwacht thuiskomt. *(ze luistert)* Nee, lieverd, echt niet. Ik heb doodsangsten uitgestaan. En ik ben er echt niet zeker van dat ie niets gemerkt heeft... *(begravenisbedienaar op straat bij de voordeur. Komt aanlopen kijkt in zijn boekje. Bekijkt huis, huisnummer, belt dan aan. Vrouw in de huiskamer aan de telefoon)* Heerlijk je even gesproken te hebben, lieverd maar ik moet nu ophangen. *(luistert)* Nee, ik moet nu echt ophangen. *(luistert)* Natuurlijk. Maar... Nee, er is gebeld. *(luistert)* Nou, wacht dan even, dan doe ik even open. *(de begr. bedienaar belt opnieuw, tracht door het ruitje in voordeur te kijken)* Nee, luister nou schatje. Ik Er is wéér gebeld. Ik móet even opendoen. Wacht maar even. Ik ben zo terug. Ja. *(ze legt de hoorn naast het toestel. Aan het andere einde van de lijn begint de man een deuntje te fluiten. De vrouw gaat naar de gang, voor de spiegel in de gang controleert ze snel gezicht en haar, strijkt in het voorbijgaan het haar glad. Opent de voordeur)*

BEGR.BEDIENAAR: *(bekijkt haar met professionele innigheid, knikt haar smartelijk toe)* Tja goedemorgen is onder de huidige omstandigheden een misgeplaatste wens. Mijn eh.. *(hand uitstekend)* gevoelens van deelneming... *(de vrouw neemt verbluft de hand aan)* ook namens de firma. De firma Dodenakker, begrijpt u wel? Ik kom namens de firma Dodenakker.

VROUW: Oh, ja. Ik...

BEGR.BED: Ik ben mij pijnlijk bewust van de situatie. Telkens weer. 't Maakt de zaak zo definitief zo onontkoombaar. Desondanks zou ik u willen vragen mij niets in de weg te leggen bij het nemen van de nodige maatregelen ter voorbereiding van de teraardebestelling. Inrichting van de rouwkamer en dergelijke. En wellicht zoudt u mij even bij de ontslapene kunnen toelaten om de maten te nemen voor de kist dan...

VROUW: Neemt u mij niet kwalijk, maar u moet werkelijk verkeerd zijn.

BEGR.BED: *(zo'n halsstarrige smart heeft hij nog nimmer meegemaakt; verteerd van meegevoel, doch de situatie superieur beheersend zegt hij dus)* Verkeerd?

VROUW: Ja. Er is hier helemaal geen...

BEGR.BED: *(neemt het heft maar in handen. Hij heeft tenslotte de gekste situaties meegemaakt, en ook dit van verdriet verdoofde)*

vrouwtje zal hij wel even met zijn daadkracht tot de werkelijkheid voeren, de tact daarbij niet uit het oog verliezend) Kijk eens, mevrouw, ik heb begrip voor uw toestand. Uiteraard zou ik zeggen, da's tenslotte mijn beroep. Maar u moet wel begrijpen, dat alles toch zijn beloop moet hebben en dat u de dierbare dode niet niet ten eeuwigen dage onder uw beheer kan houden. Alleen al met het oog op het bederf is dat...

VROUW: Maar als ik u nu toch zeg, dat u verkeerd bent.

BEGR.BED: Lijkt me sterk, mevrouw. Ik ben hier toch op 47, niet? Mij is gemeld dat ik op 47 moet wezen. Dus kom ik op 47. U kunt zich toch wel voorstellen dat ze zich ten kantore wel viermaal bedenken eer ze zich vergissen, nietwaar? Zijn delicate zaken die hier spelen. Vergissen is pijnlijk. *(grijpt boekje, bladert erin, toont het de vrouw)* Kijkt u zelf... Oh, sorry Bent u soms de vrouw des huizes?

VROUW: Ja.

BEGR.BED: Oh. Ja. Nee. Dan kan het ook niet, want het zou de vrouw des huizes zijn die overleden is. Toen u opendeed, denk ik: U bent misschien de zuster hè, of de zuster van meneer. Zou kunnen nietwaar? Die komen bij dat soort gelegenheden nogal eens over. Nee, dan ben ik kennelijk fout. Vreemde ervaring na al die jaren praktijk. Heb ik nog nimmer bij de hand gehad. *(hij wil toch wel naar binnen, want misschien is het lijk met list weggewerkt. Je kunt nooit weten. Fouten zijn in deze branche zo zeldzaam, en de plicht moet worden verricht)* Tja. Hebt u telefoon?

VROUW: *(hoe krijgt ze de vent weg?)* Jawel Ik heb wel telefoon, maar...

BEGR.BED: *(hij moet erin. Hij moet toch even controleren of er werkelijk niet een dode wacht op zijn laatste rustplaats)* Ach.. misschien zou ik in dit bijzondere geval... even het apparaat mogen hanteren? Bel ik even de firma op, begrijpt u wel? Kunnen we het pijnlijke misverstand even recht zetten...

VROUW: Ja... ik... Komt u dan maar even binnen. Ik was eigenlijk...

BEGR.BED: *(hij is al binnen en begint zijn jas uit te trekken)* Anders heb ik er buiten niks meer aan, ziet u? *(reikt haar zijn jas. Vrouw hangt jas op de kapstok. Begr. bed. pakt tas, die hij tijdens het jas uittrekken even op de grond had gezet. Intussen praat hij door. Hij moet weerstanden overwinnen)* U begon met een zin. "U was eigenlijk..." U was eigenlijk bezig met een aangelegenheid waarbij mijn aanwezigheid als storend zou worden ervaren. Maar ik kan toch best even wachten. In de gang desnoods. Of... *(opent deur van slaapkamer. Zo, die heeft hij tenminste gezien en er is geen lijk)* in deze kamer... *(hij kijkt nog even binnen, sluit dan de deur)* Ik vind dat

niet stuitend, tenslotte kom ik geheel onvoorbereid bij u binnenvallen. Ik heb begrip daarvoor. Da's in mijn beroep trouwens een eerste vereiste. Herhaaldelijk worden wij geconfronteerd met situaties waarbij je tegenwoordigheid hinderlijk is. Verdriet moet men alléén verwerken. Zegt u maar, waar u met wil hebben. (*wijst naar kamerdeur*) Daarheen dan maar?

VROUW: Ja. Ik was... (*'t gaat de man ook niet aan dat ze telefoneerde*) Da's de huiskamer, ja.

BEGR.BED: (*opent de deur*) Als ik dan zo vrij mag zijn. Ik hoop vooral dat u het uitzonderlijke van dit geval in aanmerking wilt nemen. (*hij veegt omstandig zijn voeten op de kamermat en kijkt intussen nieuwsgierig de kamer rond op zoek naar de dode. Intussen:)* Dit hierzo, zoals het zich nu afspeelt, is waarlijk geen usance. Wij kijken wel uit, dat zal u helder wezen. Nee, ik zal ze natuurlijk... (*hij gaat de kamer binnen, doorpratend tot de vrouw, die achter hem aankomt*) ... natuurlijk wel even heel goed laten weten dat dit soort slordigheden geen pas geeft, dat ze de naam van de firma aardig door het slijk sleuren, op deze wijze. Dat wel... Nou ja, ik begrijp het wel tot op zekere hoogte, hoor. 't Wordt te groot, hè? 't Wordt een business. En dat kan niet. 't Zijn geen kruidenierswaren. 't Persoonlijk contact gaat verloren op die manier. Kleine firma is veel beter. Weet je met wie je te doen hebt. Maar ja, dat run je niet meer in deze tijd van groot kapitaal. En dus smelt je samen. Maar dan wordt het ook gelijk onpersoonlijk, hè? Weten die hippies op kantoor veel welke doden er achter die kaarten verborgen zitten... welke omstandigheden geleid hebben tot hun heengaan, wat de oorzaken zijn van... (*hij zwijgt ineens, kijkt naar de telefoon waaruit een vrolijk fluitdeuntje opstijgt en een hartstochtelijk hallo geroep*)

VROUW: Oh. Ja. Ik was juist aan het bellen, toen u...

BEGR.BED: Ik zie het. Ik zie het. Maar maakt u het gerust even af. Die luttele seconden kan ik wel wachten. Dit werk is zelden écht haastwerk, niet? Tenslotte sta je tegen de eeuwigheid te leunen. (*gebaar op telefoon*) Ga gerust uw gang.

VROUW: Och, ik zal... (*ze loopt naar de telefoon, neemt de hoorn, maar ze kan toch moeilijk de man te woord staan waar dit heerschap bij is, dus legt ze na enige aarzeling de hoorn erop*) Die man was toch al zo lang van stof. Ik kon maar niet van hem afkomen. Vandaar dat ik u ook tweemaal liet bellen. (*ze overhandigt hem de hoorn*)

BEGR.BED: (*pakt hoorn aan*) Nou, daar stond ik niet verbaasd van, hoor. Dat komt bij herhaling voor in dit soort van omstandigheden. Vreemd of misschien ook niet vreemd maar een dode in huis verstoort altijd de gewone gang van zaken. (*wijst met hoorn op*

telefoon) Was toch niet van de concurrentie, die man? Nee, ik ben daarop gespitst, hè? Er zijn nog altijd enkele van die wilde onderneminkjes, die hijgend de sanering zijn te boven gekomen en die op oneerbare condities wel eens willen trachten... Ach, neem me niet kwalijk ik ben zo weinig gewend aan abuizen dat ik gewoon... *(haalt glimlachend de schouders op)* Zal ik dan maar even? *(begint nummer te draaien)* In gesprek. Zul je altijd zien. *(verbreekt contact)* Maar we houden even vol. *(draait)* Vier zeven. Druk bedrijf hoor. Heb je zo geen idee van maar er sterven zeven er sterven dagelijks heel wat mensen. Vier Ga je gewoon aan voorbij eigenlijk, zolang het je eigen deur niet binnenkomt. Zeven. Vier. Gek nummer; vier, zeven, zeven, vier, zeven, vier. Makkelijk te onthouden als je maar even het systeem doorhebt. Da's trouwens met alle nummers. Even het systeem zoeken. Weer in gesprek. *(legt hoorn neer)* Tja. Wat nu? *(hij kijkt rond, wrijft zich door het haar gebaar)* Toch maar even doorzetten, hè? Mag ik? *(pakt hoorn, draait nummer)* Sorry dat ik u zo ophoud. Nou ja zeven *(hij lacht)* anders was u misschien nog in gesprek met die malle man, hè, waar u niet af kon komen...

VROUW: *(heeft tijdens het voorgaande de deur naar de gang dichtgedaan die was blijven openstaan, heeft een stoel rechtgezet, een op de tafel openliggend boek dichtgeslagen en in de boekenkast geplaatst, het pennenbakje op het pijnlijk keurige bureau van haar man iets rechter gezet en dat soort onnozele bezigheden nu reageert zij op "die malle man", iets te grif)* Ja, die man. Hij wilde me iets verkopen. Door de telefoon, stel u voor. *(ineens krijgt zij een idee)* Een encyclopedie.

BEGR.BED: Ja. Waar de techniek tegenwoordig al niet voor wordt misbruikt. U zult het niet willen geloven, maar bij ons hebben ze dat ook een tijdje gewild. Moderne verkoopmethoden, klantenbinding. Heb ik ze van af gebracht, hoor. Stel je voor. Oh, ik heb ze. *(in hoorn)* Geef me de administratie even, wil je? *(hand op hoorn)* Nee, daar heb ik ze van af gebracht. Moet u opletten hoe lang ze me nou nog laten wachten. Oh, valt mee. *(in hoorn)* Moet u luisteren, juffrouw. Kom ik hier op nummer zevenenveertig da's 't nummer dat u me vanmorgen hebt doorgegeven. Ja. Vlakade 47. Doet de ontslapene bij wijze van zeggen zelf open. Ja, d'r is hier in 't geheel geen overledene. Sla ik wel even een figuur, niet? Nee, ik heb het in m'n boekje genoteerd. Als jullie daar zevenenveertig zeggen, noteer ik ook zevenenveertig, da's kim. Kan wel wezen, maar ik verzeker je, dat ik hierover rapport uitbreng. Bijzonder onaangenaam. Die mevrouw hier is verdraaide boos. *(knipoog naar mevrouw)* En da's begrijpelijk ook. Dit soort vergissingen zijn voor de mensen die het

treft zeer hinderlijk sleur je trouwens de naam van de firma mee door het slijk... Nou, geef me nou maar kwiek het adres waar ik dan wel bezorgen moet kan ik tenminste opschieten. (*wacht hand op hoorn*) 'k Denk: zal u maar even als flink vertoornd voorstellen, zitten ze even in d'r piepzak. Da's wel goed. Uiteindelijk is het een vertrouwenszaak, niet zomaar een pondje suiker dat ze verkopen. (*stilte*)

VROUW: (*is uit het raam gaan kijken, in afwachting van de afwikkeling van de zaak*) Voor u is het ook vervelend, eigenlijk. 'n Hoop tijdverlies.

BEGR.BED: Nou, vervelend, néé. Kan ik niet zeggen. 't Is een afwisseling. Zo ik zeg: op zich genomen is het geen pret steeds maar het droeve gezicht te moeten tonen. Ik vind u heel geschikt en... (*in hoorn*) Wat? (*luistert*) Nee, dat kan helemaal niet. Ben ik gisteren geweest. Ja, maak het een beetje, zullen ze elke dag een doje hebben soort abonnement op de hemel... Nee, ik maak geen geintjes... moet je nagaan wat voor een flater jullie me hebben laten slaan. Da's niet gering. Zou ik ook nog geintjes moeten maken, kom nou... Luister es. Hoe moet ik dat nou weten? Ik noteer wat jullie me doorgeven. Dat is dat... Hoe komen jullie dan aan dit adres?... Moet je es luisteren, juffrouw. Ik zal nog tien minuten... (*draait zich om naar mevrouw*) Mag dat? (*vrouw haalt de schouders op*) Nog tien minuten op dit adres wachten. Kun je in die tussentijd de boel uitzoeken bel me hier maar terug... Wacht even... (*tot mevrouw*) Wat heeft het hier voor nummer, mevrouw? Oh, wacht, staat op 't apparaat. Van alle gemakken voorzien. Noteer maar even. En noteer nou correct, anders ga je straks weer andere mensen verontrusten. (*lezend*) Vier vier zeven zeven vier vier. (*herhaalt sneller*) Vier vier zeven zeven vier vier. Heb je dat? (*hand op hoorn, tegen mevrouw*) Jé, ook een mooi nummer, mevrouw. 'n Systeem in zich. (*in hoorn*) En als ik over tien minuten niks van jullie gehoord heb dan zie je maar dat je me nog bereikt. Ik kan niet de gehele ochtend van die mevrouw hier in beslag nemen ter wille van een foutief geadministreerd lijk. Dat snap je toch wel levendig... (*hard*) Jaaa. (*hoorn erop. Handenwrijvend*) Ik hoop werkelijk, mevrouw, dat u het mij persoonlijk niet aanrekent. U begrijpt, ik zie op dit moment geen alternatief. Het gaat tenslotte om een dode, die op zijn laatste rustplaats wacht.

VROUW: Ik begrijp het. 't Is natuurlijk vervelend, maar voor u toch eigenlijk het meest. Ik zou zeggen, gaat u even zitten.

BEGR.BED: Dank u. Bijzonder vriendelijk. (*gaat zitten*) Tja, vervelend. U zult inmiddels wel begrepen hebben, dat ik een ferm rapportje

hierover uit zal brengen. De schuldige vliegt de laan uit, daar kunt u op rekenen. En de firma zal u natuurlijk haar verontschuldigingen aanbieden en de kosten (*grijpt portemonnee*) zijn natuurlijk voor onze rekening van 't telefoneren...

VROUW: Ach, laat u maar. Zo erg is het niet.

BEGR.BED: Neenee. Ik sta erop. Declareer ik uiteraard ook weer. Dacht u dan? Ja, zal ik even de kosten voor andermans fouten uit eigen zak nee, dat feest gaat niet door.

VROUW: Ach, laat u maar.

BEGR.BED: Neenee. Ik leg hier een gulden neer. Twee guldens. (*legt geldstukken op tafel*) Neem aan dat de kosten hiermee gedekt zijn. (*de telefoon rinkelt. De vrouw wil naar het toestel maar de begr. bed. is haar voor*) Toch voor mij, niet? Kan ik beter meteen... (*in hoorn*) Ja, zeg het maar. (*graait naar agenda en potlood*) Oh... ja, die is hier. Ja, vreemde toestand eigenlijk. Nee, kijk, dat komt: ik ben hier bij toeval. Hoewel toeval is niet helemaal correct, ik wacht op een telefoon... 'n beetje lastig uit te leggen met drie woorden... maar ik zal ze u geven. (*glimlachend reikt hij de hoorn aan de vrouw*) Voor u, neem me niet kwalijk. (*poetst hoorn schoon met mouw. Dan weer in hoorn*) Hier is mevrouw, hoor. (*overhandigt hoorn aan mevrouw*)

VROUW: (*neemt hoorn*) Hallo... Oh, ben jij het. Wat is er?... Helemaal niks. Die man is per vergissing hier beland... Doe niet zo idioot. Gewoon een man van het begrafeniswezen. Hij had opgekregen dat er hier...

BEGR.BED: (*haar lachend aanvullend*) Dat hier het sterfhuis was, ja.

VROUW: (*met even een blik op hem*) ... Dat hier het sterfhuis was... Nou en hij.. (*luistert*) Ja natuurlijk. Moet je daar nou voor opbellen? (*luistert*) Ja en dan laat ik hem ook de telefoon aannemen. Ik wou dat jij je belachelijke achterdocht nou es... (*luistert*) Luister es, ik heb echt geen tijd. Ik wil best me je praten maar niet nu. Die man hier zit op een telefoontje te wachten en ... Ja hier. Ik was in gesprek ja... Nee, die meneer hier belde met zijn kantoor over die vergissing. Nee, ze zijn het aan 't uitzoeken en dan bellen ze hierheen terug. (*luistert, af en toe omkijkend naar de bezoeker. De begr.bed is tijdens het telefoongesprek naar het raam gelopen, heeft daar met de handen op de rug naar buiten staan kijken. Nu loopt hij enkele passen, bekijkt een schilderijtje, tokkelt even op de piano maar schrikt wel van het effect en maakt een verontschuldigende grimas naar mevrouw, haalt de schouders op en zegt dan op fluisterende toon tot mevrouw*)

BEGR.BED: Zal ik maar even... (*wijst naar gangdeur. Vrouw schudt hoofd. Begr.bed. wijst op stoel, maakt gebaar van "mag ik gaan*

zitten?")

VROUW: Ja, gaat uw gang.

BEGR.BED: *(gaat zitten)* Dank u. *(hij pakt zijn tas, haalt daaruit wat papieren en begint die in te kijken)*

VROUW: *(kennelijk geattaqueerd op dat "ja, gaat uw gang" van zo even)* Nee, dat was hier tegen... Maar luister dan toch. Ik kan er toch niets aan doen, dat ze die man hierheen hebben gestuurd... *(de bel gaat)* Oh, nou wordt er nog gebeld ook. Ik leg je neer, hoor. Die meneer hier wacht op een telefoontje en ik moet opendoen. Ik leg het je vanavond wel uit. Daag. *(legt hoorn resoluut op het toestel. Tot begr. bed.)* Neem me niet kwalijk. Ik kan het ook niet helpen. 't Is allemaal een beetje...

BEGR.BED: Maar nee. Maar nee. Verontschuldigt u niet. Ik begrijp dat. De omstandigheden die mijn komst noodzakelijk maken ontregelen een huisgezin geheel. En dat duurt nog dagen nog dagen totdat men als het ware de leegte weer heeft opgevuld en het leven weer een beetje in de voegen is gevallen. Zo gaat dat, begrijpt u? *(de bel gaat weer)* Moet u niet opendoen?

VROUW: *(die al bij de deur stond)* Ja. Wilt u me even excuseren?

BEGR.BED: Maar natuurlijk. Gaat uw gang toch. Ik wacht hier wel even op 't telefoontje... *(Vrouw gaat de gang in. Gaat naar voordeur en opent die. Daar staat de minnaar. Hij is jong en aantrekkelijk en heeft de vlotheid van de handelsreiziger. Zij bekijkt hem met grote ogen)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto